

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către organizația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIA A TREIA

CAUZA FUSU ARCADIE și ALȚII c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 22218/06)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

17 iulie 2012

Această hotărâre va deveni definitivă în modul stabilit de articolul 44 § 2 al Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Fusu Arcadie și alții c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), întrunită în cadrul unei camere compuse din:

Josep Casadevall, *președinte*,

Corneliu Bîrsan,

Egbert Myjer,

Ján Šikuta,

Ineta Ziemele,

Nona Tsotsoria, *judecători*,

Tatiana Răducanu, *judecător ad hoc*,

și Santiago Quesada, *Grefier al Secției*,

Deliberând la 26 iunie 2012 în ședință închisă, pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 22218/06) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”) de către opt cetățeni ai Republicii Moldova, dl Arcadie Fusu, dl Petru Botezat, dna Tatiana Rusu, dna Svetlana Covalciuc, dna Galina Bujor, dna Vera Boțoc, dl Vladimir Țurcanu și dl Iacob Ciobanu („reclamanți”), la 12 mai 2006.

2. Reclamanții au fost reprezentați de către dl V. Zamă, de la organizația neguvernamentală “Juriștii pentru Drepturile Omului” din Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

3. Reclamanții au pretins, în special, că neeliberarea documentului necesar pentru înregistrarea comunității lor religioase a dus la încălcarea drepturilor lor garantate de articolele 6 § 1, 9 și 11 ale Convenției.

4. La 20 ianuarie 2010, Curtea a decis să comunice Guvernului cererea. S-a decis de asemenea ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia (articolul 29 § 1 al Convenției).

5. Ca urmare a retragerii de la judecarea acestei cauze a d-lui Mihai Poalelungi, judecător ales din partea Republicii Moldova (articolul 28 al Regulamentului Curții), președintele Camerei a numit-o pe dna Tatiana Răducanu în calitate de judecător *ad-hoc* (articolul 26 § 4 al Convenției și articolul 29 § 1 al Regulamentului Curții).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamanții s-au născut în anii 1964, 1949, 1965, 1959, 1952, 1937, 1951 și, respectiv, 1930 și locuiesc în Florești.

6. În anul 2004, reclamanții au solicitat Consiliului raional Florești ("Consiliul raional") eliberarea unei confirmări privind existența în Florești a comunității religioase care face parte din Biserica Creștină Ortodoxă ("Biserica") subordonată Mitropoliei Basarabiei.

7. La o data necunoscută, Consiliul raional a respins solicitarea, și a constatat că din anul 1999 în Florești era deja înregistrată o altă comunitate religioasă care făcea parte din Biserica subordonată Mitropoliei Moldovei. Mai mult, între cele două denominații exista un conflict și au fost inițiate proceduri civile pentru a determina care din ele avea dreptul să dețină proprietatea Bisericii.

8. Reclamanții au înaintat o acțiune în instanța de judecată solicitând obligarea Consiliului raional să le elibereze actul relevant, care era necesar pentru înregistrarea oficială a comunității religioase a reclamanților ca și persoană juridică.

9. La 24 decembrie 2004, Judecătoria Bălți a respins cererea reclamanților ca neîntemeiată.

10. La 30 martie 2005, Curtea Supremă de Justiție a casat această hotărâre și a pronunțat o nouă decizie în favoarea reclamanților. Instanța a obligat Consiliul raional să elibereze reclamanților confirmarea respectivă. În motivarea deciziei sale instanța s-a bazat expres pe articolele 9 și 11 ale Convenției.

11. La 20 mai 2005, reclamanții au solicitat Departamentului de Executare de la Ministerul Justiției să întreprindă acțiuni necesare în vederea executării unei decizii definitive pronunțate în favoarea lor.

12. La 25 noiembrie 2005, reclamanții au depus titlul de executare la Oficiul de Executare Florești. Acesta l-a admis în aceeași zi.

14. La 1 decembrie 2005, Oficiul de executare a invitat Consiliul raional Florești să se conformeze deciziei judecătorești definitive. La 23 decembrie 2005, Consiliul raional a răspuns că "nu este oportun" să execute decizia la acea etapă, având în vedere conflictul în curs de desfășurare și procedurile pendinte în fața instanțelor judecătorești. Prin urmare, executarea a fost amânată până la pronunțarea unei hotărâri privind proprietatea Bisericii în cadrul procedurilor civile în desfășurare.

13. La 17 februarie 2006, executorul judecătoresc a solicitat instanței de judecată să explice modul de executare a deciziei. Până în aprilie 2006 instanța încă nu examinase această cerere.

14. La 17 martie 2006, oficiul de executare Florești a solicitat în mod repetat executarea deciziei de către Consiliul raional. Având în vedere că Consiliul raional din nou a refuzat să se conformeze acestei decizii,

executorul judecătoresc a solicitat instanței de judecată să sancționeze membrii consiliului. Nu este cunoscut faptul dacă aceștia au fost sancționați.

15. Au fost înaintate numeroase plângeri în atenția procuraturii, însă acestea de asemenea au rămas fără răspuns.

16. La o dată necunoscută în anul 2006, unul dintre reclamanți (dl Petru Botezat) a inițiat o acțiune civilă împotriva Serviciului Culte, solicitând înregistrarea comunității religioase pe care el o reprezenta. La 20 aprilie 2006, Curtea de Apel Chișinău a respins cererea ca neîntemeiată. Instanța a constatat că dl Botezat a solicitat înregistrarea comunității religioase care avea aceeași denumire și adresă ca și cea deja înregistrată de către autoritățile de stat, fapt care contravenea legii. Mai mult, instanța a notat lipsa în actele prezentate de către dl Botezat a unei confirmări cu privire la existența comunității religioase respective eliberate de către Consiliul raional Florești.

17. La 11 mai 2007, Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Legea cu privire la culte, care a eliminat, *inter alia*, cerința de confirmare de către autoritățile locale a existenței comunității religioase pentru a putea obține înregistrarea acestora de către autoritățile de stat. Legea a intrat în vigoare la 17 august 2007.

18. La 5 septembrie 2007, oficiul de executare a restituit titlul executoriu reclamanților, notând că în lumina amendamentelor legislative, executarea deciziei judecătorești nu mai era necesară. Reclamanții nu au atacat această decizie în instanțele naționale

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 9 AL CONVENȚIEI

19. Reclamanții au pretins că omisiunea de a înregistra comunitatea lor religioasă a încălcat drepturile lor garantate de articolul 9 al Convenției, care prevede următoarele:

“1. Orice persoană are dreptul la libertate de gândire, de conștiință și de religie; acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau convingerile, precum și de a-și manifesta religia sau convingerea în mod individual sau colectiv, în public sau în particular, prin cult, învățământ, practici și îndeplinirea ritualurilor.

2. Libertatea de a-și manifesta religia sau convingerile nu poate face obiectul altor restrângeri decât cele prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru siguranța publică, protecția ordinii, a sănătății, a moralei publice, a drepturilor și a libertăților altora.”

A. Admisibilitatea

20. Guvernul a declarat că în urma intrării în vigoare la 17 august 2007 a Legii cu privire la culte, reclamanții nu mai aveau nevoie de această confirmare care trebuia eliberată la cererea instanței de judecată. Mai mult, după modificarea legii și returnarea titlului de executare fără a fi executat, reclamanții nu au mai solicitat înregistrarea comunității lor. În opinia Guvernului, acest fapt demonstrează absența unei intenții adevărate a reclamanților de a înregistra o comunitate religioasă și astfel, absența unei ingerințe în drepturile lor. Guvernul a susținut că reclamanții au pierdut statutul lor de victime ca urmare a modificărilor legislative adoptate și a imposibilității lor de a acționa.

21. Reclamanții au contestat această declarație și s-au referit la încercările lor de a obține înregistrarea comunității lor chiar și fără documentul emis de autoritățile locale (a se vedea paragraful 16 de mai sus).

22. Curtea reiterează că o decizie sau o măsură a autorităților naționale favorabilă reclamantului nu este în principiu suficientă pentru a-l priva de statutul său de “victimă”, decât dacă autoritățile naționale au recunoscut, fie expres, fie în substanță, și după aceasta au oferit redresare pentru violarea Convenției (a se vedea *Scordino v. Italy (nr. 1)* [GC], nr. 36813/97, §§ 179-181, ECHR 2006-V). În această cauză, Curtea observă că instanțele naționale au adoptat hotărâri în favoarea reclamanților. Cu toate acestea, aceste hotărâri nu au fost executate. Mai mult, cu toate că a fost adoptată o nouă lege care a sporit șansele reclamanților de a obține înregistrarea comunității lor, nu a avut loc o recunoaștere expresă sau implicită a violării în cauza lor specifică și nu li s-a acordat nici o compensație.

Prin urmare, obiecția Guvernului trebuie respinsă.

23. Curtea notează că această pretenție nu este vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 (a) al Convenției. Ea notează în continuare că aceasta nu este inadmisibilă sub nici un alt temei. Prin urmare, aceasta urmează a fi declarată admisibilă.

B. Fondul

1. Argumentele părților

24. Reclamanții s-au plâns de încălcarea drepturilor lor garantate de articolul 9 al Convenției, ca urmare a omisiunii de a le elibera documentul necesar pentru înregistrarea comunității lor religioase. Ei au declarat, *inter alia*, că ingerința în drepturilor lor nu a fost prevăzută de lege, deoarece aceasta contravenea hotărârilor judecătorești naționale, prin care s-a dispus eliberarea documentului respectiv.

25. Guvernul a declarat că autoritățile locale aveau motive serioase pentru a nu executa hotărârea definitivă pronunțată în favoarea

reclamanților: existența unui litigiu îndelungat între cele două comunități religioase care concureau în privința proprietății Bisericii; riscul că înregistrarea comunității reclamanților ar putea provoca tulburări; și faptul că în același oraș era înregistrată deja o altă comunitate religioasă cu aceeași denumire. Mai mult, reclamanții nu au fost împiedicați în mod practic să-și exercite drepturile lor religioase, deoarece ei nu aveau nevoie de înregistrare în acest scop. Guvernul consideră că refuzul Consiliului raional de a elibera documentul respectiv a fost bazat pe prevederile legale clare, și anume pe interzicerea înregistrării a două organizații cu aceeași denumire și aceeași adresă. Mai mult, după 17 august 2007, autoritățile nu mai cereau prezentarea confirmării ca un document separat.

2. *Aprecierea Curții*

(a) *Dacă a avut loc o ingerință*

26. Curtea trebuie să determine faptul dacă a avut loc o ingerință în dreptul reclamanților la libertatea de religie ca urmare a refuzului autorităților de a le elibera un document necesar pentru înregistrarea comunității lor religioase.

27. Curtea reiterează că Convenția are drept scop “să protejeze drepturile care nu sunt teoretice sau iluzorii, dar practice și efective” (a se vedea, e.g., *Chassagnou and Others v. France* [GC], nr. 25088/94, 28331/95 și 28443/95, § 100, ECHR 1999-III).

28. Curtea consideră că, în ciuda pronunțării hotărârilor judecătorești în favoarea reclamanților, omisiunea autorităților de a elibera documentul necesar pentru înregistrarea comunității religioase a reclamanților și, prin urmare, de a-i oferi un statut juridic, a împiedicat pe enoriașii acestora să realizeze un șir de funcții esențiale (a se vedea *Metropolitan Church of Bessarabia and Others v. Moldova*, nr. 45701/99, § 105, ECHR 2001-XII). În esență, refuzul autorităților de a elibera documentul respectiv, în ciuda existenței unei hotărâri judecătorești în favoarea reclamanților, a dus la o situație care nu era diferită, în practică, de o respingere de către instanțele judecătorești a pretenției lor. Este important de notat că în perioada desfășurării acestor evenimente și până la 17 august 2007, prezentarea documentului respectiv era obligatorie pentru înregistrarea oricărei comunități religioase noi.

29. În ceea ce privește argumentul Guvernului că reclamanții nu aveau o intenție serioasă să înregistreze comunitatea lor religioasă, deoarece ei nu au cerut înregistrarea comunității lor pe parcursul perioadei respective de timp, Curtea notează că reclamanții nu erau pasivi. În anul 2006, reprezentantul lor a cerut înregistrarea comunității lor fără a prezenta documentul care trebuia să fie eliberat de către Consiliul raional (a se vedea paragraful 16 de mai sus). Cu toate acestea, instanța a respins această cerere.

30. Prin urmare, Curtea consideră că refuzul autorităților de a elibera documentul de înregistrare reclamanților a constituit o ingerință în dreptul reclamanților la libertatea de conștiință, garantat de articolul 9 § 1 al Convenției.

(b) Dacă ingerința a fost prevăzută de lege

31. Curtea reamintește jurisprudența sa bine stabilită conform căreia expresia „prevăzută de lege” și „potrivit legii” din articolele 8-11 ale Convenției cere nu doar ca măsura incriminată să aibă o bază în dreptul intern, dar vizează, de asemenea, și calitatea legii în cauză, care trebuie să fie suficient de accesibilă și previzibilă în ceea ce privește efectele ei, adică să fie enunțată cu destulă precizie, astfel încât să permită persoanei - în caz de necesitate, cu o consultare adecvată – să-și determine conduita sa (a se vedea *Larissis and Others v. Greece*, 24 februarie 1998, § 40, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-I, și *Metropolitan Church of Bessarabia*, citată mai sus, § 109).

32. Pentru a răspunde acestor exigențe, dreptul intern trebuie să ofere o anumită protecție împotriva ingerințelor arbitrare ale autorităților publice în drepturile garantate de Convenție. Atunci când este vorba de chestiuni care aduc atingere drepturilor fundamentale, legea este contrară principiului preeminenței dreptului, acesta fiind unul din principiile fundamentale ale unei societăți democratice consacrat de Convenție, dacă marja de discreție prevăzută de lege oferă executivului împuterniciri largi. Legea trebuie să definească cu suficientă precizie scopul oricărei marje de discreție și modalitățile de exercitare a acesteia (*Hassan et Tchaouch v. Bulgarie* [GC], nr. 30985/96, § 84, CEDH 2000-XI).

33. Mai mult, deoarece comunitățile religioase există tradițional sub forma unor structuri organizate, articolul 9 al Convenției trebuie să fie interpretat în lumina articolului 11 al Convenției, care protejează viața asociativă de oricare ingerință nejustificată a statului. Prin prisma acestui punct de vedere, dreptul credincioșilor la libertatea de religie, care cuprinde dreptul de a manifesta religia în colectiv, presupune ca credincioșii să se poată asocia liber, fără intervenția arbitrară a statului. Într-adevăr, existența autonomă a comunităților religioase este indispensabilă pluralismului într-o societate democratică și își are locul chiar în centrul protecției oferite de articolul 9 al Convenției (a se vedea *Metropolitan Church of Bessarabia*, citată mai sus, § 118, și *Miroļubovs and Others v. Latvia*, nr. 798/05, § 80, 15 septembrie 2009).

34. În plus, unul din mijloacele de a exercita dreptul de manifestare a religiei în dimensiunea sa colectivă, în special pentru comunitățile religioase, îl reprezintă posibilitatea de a asigura protecția juridică a comunității, a membrilor și a bunurilor sale, astfel încât articolul 9 al Convenției să fie citit nu doar prin prisma articolului 11, dar și a articolului 6 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Sidiropoulos and Others v. Greece*, 10 iulie

1998, § 40, *Reports* 1998-IV, și *Canea Catholic Church v. Greece*, 16 decembrie 1997, §§ 33 și 40-41, *Reports* 1997-VIII, și opinia Comisiei, §§ 48-49).

35. În această cauză, Curtea notează că aplicând direct articolele 9 și 11 ale Convenției (a se vedea paragraful 10 de mai sus), Curtea Supremă de Justiție a admis pretențiile reclamantilor și a obligat Consiliul raional să elibereze documentul respectiv, care era necesar pentru înregistrarea comunității religioase până la 17 august 2007. În acest sens, ea a respins în mod expres argumentele autorităților împotriva emiterii unui asemenea document, argumentele care coincideau în mare parte cu cele înaintate de către Guvern în observațiile sale în fața Curții. Cu toate acestea, decizia definitivă din 30 martie 2005 nu a fost executată.

36. În lumina celor de mai sus, Curtea consideră că refuzul de a elibera documentul necesar pentru înregistrarea comunității reclamantilor nu avea o bază legală. Prin urmare, ingerința în drepturile reclamantilor la libertatea de religie nu a fost prevăzută de lege (a se vedea *Biserica Adevărat Ortodoxă din Moldova and Others v. Moldova*, nr. 952/03, §§35-38, 27 februarie 2007).

37. Constatând, în paragraful anterior, că ingerința în dreptul reclamantului la libertatea de religie a fost ilegală, Curtea nu vede vreo necesitate de a verifica dacă ingerința a urmărit vreun scop legitim sau era “necesară într-o societate democratică”, în sensul articolului 9 § 2 al Convenției.

38. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 9 al Convenției.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLELOR 6 § 1 ȘI 11 ALE CONVENȚIEI

Admisibilitatea

39. Guvernul a susținut că reclamantii trebuiau să-și modifice declarațiile înaintate în fața Curții după 17 august 2007, când a intrat în vigoare noua lege, deoarece din acea dată ei nu mai puteau pretinde “neexecutarea” ci doar “executarea tardivă” a hotărârii pronunțate în favoarea lor. Ei aveau obligația să-și depună plângerea în termenul de șase luni din momentul executării *de facto* a hotărârii, ca urmare a modificărilor introduse la lege, sau de la data returnării titlului de executare la 7 septembrie 2007 fără a fi executat. Deoarece reclamantii nu au formulat o nouă pretenție în termenul de șase luni de la data introducerii modificărilor legislative, cererea lor trebuie respinsă ca fiind depusă cu depășirea termenului limită (a se vedea *Sumila and six others v. Moldova* (dec.), nr. 41369/05, 41556/05, 42308/05, 33566/06, 33567/06, 33568/06, 33570/06, 26 ianuarie 2010).

40. Ca urmare a constatărilor sale privind violarea articolului 9 al Convenției (a se vedea paragraful 38 de mai sus), Curtea consideră că nu este necesar de a examina aceste pretenții separat (a se vedea *Biserica Adevărat Ortodoxă din Moldova and Others*, citată mai sus, §§39-43).

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

43. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul material

41. Reclamanții consideră că întoarcerea clădirii Bisericii din Florești ar reprezenta o redresare adecvată a încălcării drepturilor lor. Din cauza lipsei de acces la această clădire, care este ocupată de o altă comunitate religioasă, ei nu puteau estima valoarea acestei clădiri. Prin urmare, ei au solicitat Curții să rezerve hotărârea în privința prejudiciului material.

42. Guvernul susține că reclamanții nu au formulat nici o pretenție legitimă în privința clădirii Bisericii în cauză și, prin urmare, nu exista nici o legătură causală între violările pretinse și pretinsa pierdere a clădirii.

43. Curtea este de acord cu argumentele Guvernului în privința faptului că natura violării pretinse – și anume neemiterea în favoarea reclamanților a documentului necesar pentru înregistrarea comunității lor – nu avea nici o legătură cu pretinsa pierdere a clădirii Bisericii. Mai mult, cele două comunități religioase au fost implicate în procese civile separate în privința acestei clădiri și a altor proprietăți ale Bisericii, care nu erau subiectul acestei cauze. Curtea notează că reclamanții nu au pretins faptul că nu au reușit să participe în cadrul proceselor judiciare respective sau să-și exercite pe deplin drepturile lor procedurale în cadrul acestor procese ca urmare a imposibilității de a obține documentul respectiv de la Consiliul raional.

Prin urmare, Curtea nu acordă nici o compensație cu acest titlu.

B. Prejudiciul moral

44. Fiecare din reclamanți a pretins câte 2,000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral ce le-a fost cauzat.

45. Guvernul a susținut că reclamanții nu au suferit vreun prejudiciu, ceea ce reiese clar din faptul că ei nu au solicitat înregistrarea comunității lor religioase după modificarea legii.

46. Curtea consideră că violarea care ea a constatat că a avut loc trebuie în mod inevitabil să le fi cauzat reclamanților suferință. Având în vedere circumstanțele cauzei și luând în considerație jurisprudența sa, Curtea acordă ambilor reclamanți suma de EUR 5,000.

C. Costuri și cheltuieli

47. Reclamanții au pretins EUR 880 cu titlu de costuri și cheltuieli și au prezentat o listă detaliată a orelor lucrate de către avocatul lor în această cauză.

48. Guvernul a contestat numărul de ore lucrate asupra acestei cauze de către avocatul reclamanților și a susținut că nu există probe care ar confirma faptul că sumele datorate avocatului i-au fost realmente plătite.

49. Curtea reamintește că, pentru ca costurile și cheltuielile să fie rambursate în temeiul articolului 41, trebuie stabilit faptul dacă ele au fost realmente angajate, necesare și rezonabile ca mărime (a se vedea, spre exemplu, *Nilsen and Johnsen v. Norway* [GC], nr. 23118/93, § 62, ECHR 1999-VIII).

50. Luând în considerație lipsa relativă de complexitate a cauzei și bazându-se pe informațiile de care dispune, Curtea acceptă în întregime pretenția reclamanților cu titlu de costuri și cheltuieli (cf. *Metropolitan Church of Bessarabia*, citată mai sus, §149, și *Biserica Adevărat Ortodoxă din Moldova and Others v. Moldova*, citată mai sus, § 65).

D. Dobânda de întârziere

51. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata dobânzii la creditele overnight acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* pretenția formulată în temeiul articolului 9 al Convenției admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 9 al Convenției;
3. *Hotărăște* că nu este necesar de a examina separat pretențiile formulate în temeiul articolelor 6 și 11 ale Convenției;
4. *Hotărăște*

(a) că statul pârât trebuie să plătească ambelor reclamânți, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, următoarele sume care trebuie să fie convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii:

(i) EUR 5,000 (cinci mii euro) cu titlu de prejudiciu moral, plus orice taxă care poate fi percepută;

(ii) EUR 880 (opt sute optzeci euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, plus orice taxă care poate fi percepută de la reclamânți;

(b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantilor cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 17 iulie 2012, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Santiago Quesada
Grefier adjunct

Josep Casadevall
Președinte